

[Svend E. Johansen.]

og den fattige Kones Kaffe for en væsentlig Del erstattet med Cikorie, nu kommer man med et Forslag, hvor man oven i Købet medtager Børnenes Nydelsesmidler, hvor det er Børnenes Sodavand'er, man nu strækker en Finger ud efter. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup skal være saa forfærdelig stolt over sin Medpaternitet til denne Udvidelse paa Sodavandets Omraade, hvor man nu efter Forslaget vil forlange en Afgift af 5 Øre pr. Flaske Sodavand. Det er fortrinsvis Børnene og de unge, Sportsmænd f. Eks., der drikker Sodavand, og vi ved jo alle sammen, at naar Landsbybørnene har været i København, har travet Nationalmuseet igennem, har været Tivoli igennem, saa er Dagens Clou den røde Limonade. Nu for Fremtiden har vi den socialdemokratiske Finansminister staaende ved Siden af, naar disse Børn af deres Spare-skillinger skal betale den røde Limonade, nalrende en Femøre af deres smaa Midler til Brug for den Statshusholdning, der staaer vendt ikke blot imod de fattige og elendige, men nu ogsaa imod Børnene.

Der staaer i Dag i „Social-Demokraten“s ledende Artikel om dette Spørgsmaal — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Ved de foreslaaede Afgifter skaanes alle de nævnte Raavarer samt alle nødvendige Livsfornødenheder, medens til Gengæld Varer, der er mindre nødvendige, eller som har Karakter af Luksus, beskattes, hvorved Forbruget vil gaa ned.“
Jeg kunde have Lyst til paa Baggrund af denne Udtalelse at spørge, om det er saadan, at vi i Fremtiden skal betragte Underbukser som en Luksus. Der staaer her: Til Gengæld beskattes Varer, der er mindre nødvendige. Jeg synes, de Maaneder, vi lige har været igennem, viser, at Underbeklædning i høj Grad er nødvendig; skal det nu for Fremtiden være et Kendetegn for en Burgøjer her i Landet, at det er en, der bærer Underbukser? Det kunde være rart at faa lidt Klaring derpaa, for det maa jo være Luksus efter „Social-Demokraten“s Mening og efter Regeringens hele Indstilling paa dette Omraade.

Men hvad hjælper saa det hele? Hvad hjælper disse Bestræbelser for paa 7 Maaneder at faa 85 Mill. Kr. ind i Statskassen i

Form af Omsætningsafgift og Forfalskning af Varepriserne? Det hjælper til ingenting, og det er der ogsaa peget paa i „Social-Demokraten“s Artikel og i Statsministerens Tale i Dag. Det hjælper til at faa Forbruget skaarret ned; men det er dog en Kendsgerning — som enhver, der beskæftiger sig med økonomiske Problemer, ved —, en Kendsgerning, som jeg maa gaa ud fra ogsaa staaer lysende klart for de Folk, der sidder paa Regeringsbænkene, at et nedadgaaende Forbrug betyder en Forøgelse af Arbejdsløsheden. Og det, vi kan slaa fast som et Resultat af det Lovforslag, der behandles her i Dag, og som et uafvendeligt Resultat, det er en Forøgelse af Arbejdsløsheden, det er en Forarmelse af den Detailhandlerstand, der allerede er ramt haardt nok i Dag, og det er en total Ødelæggelse af Bunker af smaa Fabrikationsvirksomheder, som efter denne Lovs Gennemførelse ikke vil være i Stand til at klare sig. I Virkeligheden maa det Spørgsmaal rejses, om det ikke vilde være langt mere værdigt og konsekvent, at Regeringen ganske simpelt forbød de Erhverv, den ikke er interesseret i at opretholde, i Stedet for som nu gennem forskellige Foranstaltninger at lade dem sulte langsomt ihjel.

Jeg har rejst Spørgsmaalet før, jeg har intet Svar faaet, jeg faar det næppe heller i Dag, men det skal dog nævnes her: Hvorfor røres der ikke ved de arbejdsfri Indkomster, naar det nu er nødvendigt at faa Penge i Kassen? Hvordan er Stillingen med Hensyn til Aktieselskabernes Indtjeningssevne? Og ikke mindst, hvordan staaer det med Rederierne, der trods kraftige Henlæggelser kan give stadig større Udbytter? Det nytter saa lidet at tale kønt om Sømandens heroiske Gerning og om Helten, der blev derude under Udøvelsen af sit Erhverv, naar Kendsgerningen er, at de paagældende Rederier skovler Millioner og atter Millioner ind. Hvad gør man for gennem en Udligning at aflaste de Smaakaarsfolk, som Regeringspartiet, Socialdemokratiet, officielt har taget Patent paa at værne og tjene? Kunde vi ikke naa dertil i Statsadministrationen, at Ministeriernes Embedsmænd for Fremtiden blev beskæftiget med en positiv Indsats, det vil sige med en værdiskabende Indsats? Den negative Side har de klaret aldeles storartet, det er Arbejdsløsheden et glimrende Ud-